

Pátý klíč

Tma, šedočerná tma a ticho, které trhalo uši. Čtyři jako sklo hladké zdi a stejná podlaha i strop. Nebylo tu ani teplo ani zima, vzduch neměl žádnou vůni ani zápach. Jako byste byli nikde. Čas tu neexistoval. Nebyl tu nábytek ani přikrývka či matrace nebo slamník. Jen čtvercový prostor tak na pět kroků na každou stranu. Pět kroků, které se zdají být menší a menší, čím déle tu jste. Azrael měl pocit, že už se zbláznil. Ze začátku kopal do stěn a křičel, čekajíc, že se mu donese jakákoli odpověď, nebo snad jen ozvěna jeho vlastního hlasu. Potom přecházel místnost sem a tam, až se mu zdála tak těsná, že si raději sedl do kouta a seděl. Někdy spal a to bylo příjemné. Zdálo se mu o Elizabeth. Každý kousek jeho snu byl o ní, a když se potom probudil, a opět ho objal ten pocit beznaděje, často propukl v pláč. Mohl tu být už desetiletí nebo jen pár dní. Prostě to nevěděl. Doba, kdy ho Bůh zavolal k sobě, se mu zdála tak dlouhá, že si začínal myslet, jestli to nebyl jen sen. Cítil se slabý, jakoby mu někdo něco vzal, ale on si nemohl vzpomenout co. „Elizabeth,“ zašeptal a zavřel oči. Chtěl zase spát, ale už nekonečně dlouho spánek nepřicházel a on šlel z nedostatku alespoň něčeho. Možná by byl vděčný za malý poryv větru, nebo jen zvuk, který by se k němu donesl. Třeba i za chlad, ale vteřina za vteřinou byla stejná. Uvažoval o tom, zda je tu šedá tma proto, aby ten kdo je zde zavřený, viděl beznaděj těch stěn. Nebo jsou to jeho oči, které přivykly neproniknutelné tmě, která by tu měla bez pochyby být. Jakákoli myšlenka, která ho zaměstnala alespoň na pár minut, byla dobrá, i když to byla nesmyslná polemizace o třepících se konečcích vlasů. Semkl víčka a představil si její tvář. Stále se měnící barvu očí obklíčených jakoby hebkým plotem, černí jejích řas. Mírně propadlé líce, rovný malý nos a svůdné rty, jemně růžové, ale i temně rudé, když se nakrmila.

Představil si mahagonové vlasy jako vodopád spadající v bohatých vlnách až k pasu. Snažil se vybavit si její hlas, ale ústa před jeho očima se pohybovala němě. Zpanikařil. On přece ví, jakou barvu má její hlas. Přece ví, že je hlubší a melodický. Mohl by ji poslouchat hodiny, a přece by ho to neomrzelo. Tak proč ji teď nemůže slyšet ani ve své hlavě, když její tvář si dokáže vybavit, jakoby se před ním zjevila fotografie s maximálním rozlišením? Prohmatal si hrud'. Přišla mu prázdnější, ale srdce v ní tlouklo a byl to jediný zvuk, který mohl slyšet. Nebo si to možná jen představoval. Možná kdyby zešílel, bylo by to lepší, snazší. Jako šílenému by mu bylo všechno jedno. Možná by se mu to tady dokonce i líbilo. Jako někomu, komu mozek vypověděl službu, aby měl mnohem více prostoru pro své představy. Ne jako v tuctovém vězení, kde se pořád někdo courá s jídlem, nebo jen s hloupými posměšnými řečmi na adresu vězněného. Jídlo... jak dlouho nejedl? Nemá ani hlad, proto mu to nepřišlo. Všechno se tu zastavilo. Vlastně ani nemůže zemřít. Jak by mohl, když v tomhle časoprázdnu, nebo jak to, co tu je, nazvat, není žádný život, ani ten jeho. Možná někde leží a spí a tohle se mu zdá. Třeba je sen jeho vězením. Rafinované a nenáročné. Dobře mu tak. Krást se nemá a on je anděl a kradl. Kradl a zabil, aby ji ochránil. Nelituje toho a doufal, že ani nikdy litovat nebude. Ještě v této chvíli byl přesvědčen, že i kdyby věděl, co ho čeká, udělal by to stejně. Ona mu za to stála a byl si jistý, že by pro něho udělala totéž. Zabíjela by a mrzačila. Nedělala by to z lásky, ale její přátelství k němu bylo stejně silné jako jeho láska k ní. Tím si byl jist. Pravda... mohl ji chránit sám. Nebyl zas tak slabý. Bylo však mnoho věcí, před kterými by ji neochránil. Tenkrát nevěděl, jak je to s její smrtelností. Vlastně to pořádně neví ani dnes. Ukrást podstatu

jednoho z Andělských bratří byla dobrá věc, ani on sám si to nevymluví. Jenže on ji nahradil jinou. Jinou, kterou ukradl z mrtvého těla, a to ho trápilo.

Elizabeth se zhluboka napila studeného piva a doslova si užívala pocit, jak se jí ten chlad rozlévá tělem. Odtáhla půllitr od úst a zadívala se na zlatavou tekutinu. Na křišťálovém skle bylo hezkým jakoby starým písmem napsáno: Vikštejn. „Co tam hledáš? Alkoholu je v tom dost, neboj.“ ujistila ji Eva. „To vím, ale je dobrý, možná bych měla přehodnotit dosavadní nabídku piv v baru.“ zkonstatovala a znovu se napila. Bylo jí smutno i krásně zároveň. Jak se lámal čas mezi světy, nebyla si jistá, kolik ho uběhlo tam, kde doposud byla. Až se tam jednou bude moct vrátit, jaká bude její skoro dcera? Jaká asi bude její Viktorie? No a jaký bude její svět? Bude vzkvétat jako na začátku, než ho pomohla zničit? Nebo se vrátí do divokých peřejí sebezáhuby? Má vůbec cenu se tam vracet? Když se tam vrátila teď, všechno pokazila. Možná by měla staré nechat spát a soustředit se na nové, i když sama nevěděla, co to nové je. Ach Bože, ona neskutečně změkla. Lilith by se jí srdečně vysmála. „Chtěla si mi něco říct, tak mluv. Jsem napjatá jak vztahy na pracovišti. Co mi vzkazuje tatík? Předpokládám, že to, co mi chceš říct, je od něho.“ Eva si usrkla kávy a Elizabeth se chtěla zasmát nad elegantně zdviženým malíčkem, který už se prostě na miniaturní ouško šálku nevešel. „Otec ti nevzkazuje nic. Po pravdě jsem s ním mluvila jen krátce. Prostě jsem se probudila... v pekle,“ ztichla a opět přiložila šálek k ústům. Elizabeth měla pocit, že Eva jen smáčí rty, protože šálek obsahoval tak půl jednoho lidského loku. Nenápadně se nahnula. Ještě tam něco málo tmavě hnědé tekutiny opravdu bylo. „Takže bratříček?“ položila otázku a všimla si, jak sebou Eva nepatrně trhla. Pro obyčejného pozorovatele by to bylo zcela neviditelné gesto, ale Elizabeth zpozorněla. Navíc ta odmlka mezi slovy probudila a v pekle... „Co se stalo v pekle?“ upřela na nervózní Evu svůj pohled. Eva věděla, že v této chvíli je zapírání marné. Nervozitu na sobě cítila jako drátěnou košili. Pevně jí svírala a tížila. „Celkem nic,“ odpověděla a sklopila pohled. To, „celkem nic“, byla jedna noc s Ďáblem, na kterou nemůže zapomenout. „Evo?“ naléhala Elizabeth. Copak jí ale může říct, že se probudila na Luciferově posteli? Copak by zrovna Elizabeth mohla říct, že byla natolik zmatená, že když vešel do dveří, měla pocit, že je to to nejkrásnější, co ve svém životě viděla? Přece jí nemohla tlumočit ta slova, která jí šeptal zdánlivě šťasten, že je živá. A už vůbec jí nemohla říct, že té noci se mu zcela odevzdala, a že jí teď jeho náruč neskonale chybí. Že má pocit, jakoby jí stále byla zima, a přitom sama sebe k smrti nenávidí za to, že něco takového dovolila. Konečně se přinutila k řeči a zahrnala představy na Luciferovi ruce na svém těle. „Jaké si myslíš, že je asi probuzení v pekle? Upřímně není moc o co stát.“ domluvila a dopila zbytek kávy. „Něco mi tajíš.“ protáhla Elizabeth a opřela se o koženkové opěradlo židle. „Ale to počká, copak si žádá můj bratříček?“ zvedla pohár s pivem. „Azrael je v pekle,“ pronesla Eva rychle a bez obalu. Elizabeth zůstala s pohárem na půli cesty k ústům a civěla na ni, jakoby se tu právě zjevila. „V pekle?“ vyhrkla po chvíli. „Zakládáte tam klub, do kterého jste mě zapomněli pozvat nebo co? VIP sekce jen pro zvané? Cítím se odstrčená.“ „To špatně chápeš. Azrael je v pekle uvězněný,“ vysvětlila Eva. Obsluha benzíny, na které si Elizabeth chtěla vychutnat své první pivo po dlouhé době, se mihla kolem jejich stolu. Vrhla na ně nechápavý pohled a zmizela v druhé místnosti, odkud se ozýval šepot, na který se Elizabeth nechtěla soustředit. I když i bez toho věděla, že se baví o nich. „Proč sakra?“ rozčilila se a zvýšila hlas, což jí v vzápětí došlo, a tak pokračovala téměř šeptem. „To je snad nějaká

pomsta od Otce zato, že jsem se nevrátila do nebe? Nebo vtip?“ „Zabil anděla, Elizabeth. Ukradl andělskou podstatu. To není zrovna malý důvod proč ho uvěznit.“ vysvětlovala Eva. Elizabeth už se rojilo v hlavě neskutečné množství nadávek, kterými chtěla nazvat svého Otce zato, že se jí při jejich nedávném rozhovoru jaksi zapomněl zmínit, že hodlá uvěznit jejího muže. Tedy Azraela, opravila se v duchu. „Proč zrovna v pekle? V nebi je taky docela pěkný vězení, co si pamatuju.“ dopila zbytek piva a dívala se na Evu, která zaujatě otáčela malou lžičkou ve svých prstech. „Opravdu nevím všechno,“ ujišťovala ji. Samozřejmě jí bylo jasné, že jí to nevěří. „No vážně nejsem vědma!“ nevrle hodila lžičku na talířek. „Už se perou, sleduj,“ zašeptala jedna z dívek za pultem obsluhy a Elizabeth zazněl v uších jejich tichý smích. „Ok, tak si pro něho dojdeme!“ rozkázala a vyšla ze skleněné přístavby na zahrádku, kde stálo pár černých kovových stolků. „Moje motorka!“ protestovala Eva. Rychle si přehodila přes rameno kabelu, která sice nevypadala nic moc velká, ale obsahovala zřejmě nekonečný prostor, kam Eva uskladňovala vše, co potřebovala. Elizabeth roztáhla křídla a s prudkým poryvem větru vzlétla. „Do prdele.“ ulevila si Eva a nenápadně se rozhlédla, jestli jí náhodou někdo neslyšel. Ona přece sprostě nemluví, na to má Elizabeth.

Elizabeth přistála na terase sídla svého bratra. Rozbité dlaždice zaskřípaly pod hrubou podrážkou. Složila svá křídla a ani se nepodívala na Evu, která na rozdíl od ní, přistála neslyšně, jako vážka na štíhlém listu rákosu. Vešla pootevřenými dveřmi do prázdného pokoje. Nesnažila se pohledem najít Lucifera, přesně věděla, kde bratra najde. Jeho přítomnost na ni působila jako magnet, pouto jejich krve bylo neskutečně silné. Zvláštní jak na tohle všechno mohla zapomenout. Vyšla z pokoje a dlouhou chodbou dál až do posledních dveří. Eva ji tiše následovala a jistě si přála, aby tam nemusela být. Lucifer seděl v rozložitém křesle a vypadal, že spí. Od jeho hladké tváře se odrážel plamen z krbu a jeho štíhlé prsty svíraly malou knížku v červených deskách. Elizabeth se v duchu proklela za to, že knihu zahodila a nespálila. „Taková vzácná návštěva, a tak brzy? Čekal jsem, že se opět pár set let neuvídíme,“ promluvil klidným hlasem a otevřel oči. Eva se zachvěla, což Elizabeth neuniklo a zkoumavě na ni pohlédla. „Ty víš, proč jsem přišla, bratře,“ promluvila po chvíli ticha. Lucifer se protáhl, téměř jako šelma po dlouhém spánku. „Samozřejmě, že vím.“ usmál se, ale i když mluvil k Elizabeth, jeho oči byly upřené na Evu. „A nepřišla jsi sama. Jaké milé překvapení, tolik se ti tu se mnou líbilo, že jsi nemohla vynechat další návštěvu, Evo?“ Když Elizabeth opět pohlédla na svou společnici, barva její tváře se podobala ruské vlajce a její výraz by popsala jako něco mezi buldokem a Lassie. V jednu chvíli to vypadalo, že by Eva byla schopna i zabít. Na chvíli se zamyslela, a potom jí to došlo. „To si děláte prdel!“ vyhrkla a upřela pohled doprovázený nataženou rukou s trčícím ukazováčkem na Lucifera. „Ty jsi,“ zabodla do něho pohled a nenacházejíc ta pravá slova se otočila zase na Evu, „a ty,“ zavrtěla hlavou, „vy dva jako.“ Lucifer se mile usmíval, zatímco jeho sestra nevěřila scénám, které se jí nechtěně proháněly hlavou. „Vy, spolu... to,“ naznačila rukama gesto, které si myslela, že připomíná věc, na kterou myslela a která mezi nimi nepochybně proběhla. „Jako fakt jo?“ položila nakonec zoufalou otázku, na kterou vlastně nechtěla slyšet odpověď. Představa Evy, pro kterou bylo slovo sex sprosté, dovádějící s Luciferem, byla pro Elizabeth jako rána do žaludku. „Není to tak hrozný, jak to vypadá,“ řekla tiše Eva. Elizabeth od ní poodstoupila o krok a změřila si celou její délku káravým pohledem. „Je to mnohem horší,“ odpověděla

znechuceně. „Cítím se uražen.“ zasmál se Lucifer. „Uznávám, že poprvé jsme trochu tápali, ale podruhé a potřetí už bych to přirovnal...“

„Dost!“ přerušila ho Elizabeth. „Prosím, už nechci nic slyšet a ráda bych se pokusila na uplynulý rozhovor zapomenout. Navíc jsme přišly pro něco úplně jiného.“ konstatovala a k její ohromné radosti už o sexu mezi nebem a peklem nikdo ani nepípl. „Přišla jsi kvůli Azraelovi, já vím, ale nechápu, proč jsi přišla za mnou?“ Lucifer přešel místnost ke knihovně a začal prstem přejíždět hřbety knih, jejichž názvy byly všechny vzhůru nohama. „Možná proto, že je uvězněn v pekle, a pokud vím, ty jsi tu král,“ odpověděla podrážděně. Lucifer se krátce zasmál. „To je pravda, sestřičko, ale tvůj milovaný anděl je uvězněn někde v hloubi očištěnce, a ten ve své moci nemám jen já. Navíc jsem ho neuvěznil já, ale náš Otec.“ otočil se a zpřímá se na ni podíval.

Vlastně se ani Evě nedivila, že si s ním užila trochu toho nevázaného sexu. Její bratr byl po čertech hezký chlap a charisma se okolo něho vznášelo jako vůně značkového parfému. „To znamená, že?“ otázala se a zdvihla pravé obočí. „To znamená, že osvobodit ho nebude tak snadné, má drahá sestro. Přišla jsi přece kvůli jeho svobodě?“

„No nemám v ruce kafe ani láhev vína, takže o zdvořilostní návštěvu opravdu nejde.“ Přistoupila k němu o krok blíže. „Pověz mi, jak ho dostanu ven?“ promluvila tišeji a Lucifer by řekl, že za jejími slovy bylo jedno neslyšné a zcela nechtěné: „prosím.“ Chytil ji za ruku. Eva pozorovala jejich spojené prsty a tváře, které na sebe hleděly. Tady v tom červeném šeru byli téměř totožní. Kromě výšky samozřejmě. Elizabeth na Lucifera hleděla se zakloněnou hlavou a on naopak. Úzké obočí se mu klenulo nad hluboce posazenými očima a na kořeni nosu měl hlubokou vrásku, jak oči mhouřil. „Proč bych to dělal? Je to anděl, nemá mi co nabídnout. Už jednou jsem ti pomohl, a sklidil jsem posměch za své chování. Nechce se mi stát se králem měklotou,“ promluvil klidně. Elizabeth mu vytrhla svou ruku z dlaně a nahněvaně vzdychla. Ustoupila o krok dál. „Pak si ho tedy najdu sama!“ oznámila a otočila se ke dveřím. „A jak bys ho chtěla najít? Můžeš po očištcích bloudit desítky let a jeho celu nenajdeš. A pokud ji přece jen najdeš, jak ji asi otevřeš? Nemyslela sis, že klíč visí na skobě vedle dveří, že ne?“ Eva se dívala na Elizabethina záda. Její ramena se trhavě pohnula a hlava klesla dolů. Lucifer měl pravdu. Očištec byl vězením pro demony i anděly. Bylo to místo, které nemělo konce a nemělo žádná pravidla. A pokud Azraela opravdu uvěznil Bůh, jistě k jeho cele nevedla cesta z blikajících šipek s nápisem: K Azraelovi tudy, klíče vyzvedněte u vrátného.

Jako by byl u nebeské brány rozcestník se třemi šipkami: Jedna vlevo: Bar u sv. Petra. Další nahoru: Nebe.

Nu a poslední kolmo dolů: Peklo! To sis měl rozmyslet dříve.

Usmála se a hned zpozorněla, jestli to náhodou někdo neviděl. Protože to bylo nepatřičné. „Možná bys nám mohl pomoci jen napůl.“ Eva promluvila k Luciferovi tak náhle, že i ji samotnou to překvapilo. Pomalu k ní otočil tvář a založil si ruce na nahé hrudi. „Nežli dělat věci napůl, je lepší nedělat je vůbec, nemyslíš?“ mrkl na ni a ona si byla jistá, že zčervenala jako cvičební trenky. „Máš pravdu, bratře, nedělej nic. Sedni si na svůj trůn a kochej se krásami pekla. Já si poradím, ať už to bude trvat jakkoli dlouho.“ Pomyslela si, že může být ráda, že je Azrael uvězněn právě v očištcích a ne v tom druhém vězení, v tom horším. Elizabeth se ani neotočila, hněv s ní otrásal jako vítr s osamělým stromem na širém poli.

Odešla ze dveří bez rozloučení. Eva ji tiše následovala. Cítila na sobě Luciferův pohled, ale nepodívala se na něho až do chvíle, kdy místností zazněl jeho hlas: „Nezdržíš se?“ Otázka se jí zasekla ostrými drápkami do ramen, stejně jako touha mu vyhovět a zůstat. Hodinu, nebo dvě, nebo třeba den. Zahnala obrazem Luciferova těla na tom svém a podívala se na něho přísným pohledem. Chvilí zdržela pohled na jantaru s pírkem, který se mu houpal na krku. „Jsi jenom namachrovaný, pitomeček s velkým...egem.“ dodala po chvíli hledání onoho slova, které mělo patřit za přívlastek Velkým. „Nehodlám se tu zdržovat ani o minutu víc, než je potřeba. Po tom, co jste jí ty a Otec udělali, po tom, co jí udělala tvoje úžasná žena. Měl by ses jí plazit u nohou. Král nekrál. Je to tvoje sestra.“ Luciferovi vylétlo obočí, když mu zabodla do hrudi svůj dlouhý ukazováček. Bojovně vystrčila bradu. Ani si neuvědomila, že k němu kráčí. „Lituju té noci. A kdybych věděla, co jsi zač, raději bych zůstala mrtvá.“ Lucifer chytil její ruku, zmáčkl ji a přitiskl na svou hrud'. Druhou jí chytil za pas a nevybíravě si ji k sobě přitáhl. „Dej si pozor, jak se mnou mluvíš, ty andělská nicko,“ zavrčel jí do ucha. „To, že se mi líbíš, neznamená, že tě nemůžu zabít. Můžu a to jedním lusknutím prstů. Teď vypadni z mého domu, nebo si z tebe udělám trofej na zeď.“ Eva přimhouřila oči, otočila se na podpatku a se vztyčenou hlavou odešla. Lucifer se za ní chvíli díval napjatý a rozčilený. Malá andělská nicka s ním nebude mluvit jako s nějakým podomkem od krav. Kdyby jeho ego mohlo, vylezlo by ven a mlátilo ho řemdihem tak dlouho, dokud by ho nedonutilo vyběhnout za ní a vyrvat jí ta dokonalá křídla. Jenže jeho ego nemohlo, a tak se tu vztekem užíral sám. Náhle se z jeho těla uvolnila tlaková vlna vzteku tak velká, že se v místnosti roztránil všechen nábytek a ve zdech i stropu pokoje rozjely velké praskliny. Lucifer se mírně uvolnil, vztek, který z něho vytryskl, zmizel a on zase mohl normálně uvažovat.